

Sygnatura akt VIII Ga 382/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 31 października 2016 r.

Sąd Okręgowy w Szczecinie VIII Wydział Gospodarczy

w składzie:

Przewodniczący : SSO Agnieszka Górka

po rozpoznaniu w dniu 31 października 2016 r. w Szczecinie

na posiedzeniu niejawnym

sprawy z powództwa A. C.

przeciwko M. G.

o zapłatę

na skutek apelacji wniesionej przez powoda od wyroku Sądu Rejonowego w Szczecinie z dnia 18 maja 2016 r. sygnatura akt X GC 80/16

I. oddala apelację,

II. zasądza od powoda A. C. na rzecz pozwanego M. G. kwotę 1200 zł (jednego tysiąca dwustu złotych) tytułem kosztów postępowania apelacyjnego.

VIII Ga 382/16

UZASADNIENIE

Apelacja nie zasługiwała na uwzględnienie.

Nietrafny okazał się zarzut naruszenia przepisu art. 233 § 1 k.p.c., którego skarżący upatrywał w braku logiki w rozumowaniu Sądu. Sam fakt zaksięgowania faktur wystawionych przez powoda nie jest równoznaczny z uznaniem roszczenia w wysokości dochodzonej pozwem, skoro dopiero w dniu 9.12.2014 r. powód przekazał pozwanemu rozliczenie robót. Fakt ten otwierał dopiero możliwość weryfikacji rozliczenia przez pozwanego. Apelujący nie wykazał, by już wcześniej, w szczególności przed wystawieniem faktur, pozwanemu przesłano jakiegokolwiek rozliczenie oraz by strony doszły do porozumienia w przedmiocie wysokości wynagrodzenia. Nie można też zaaprobować zarzutu, iż weryfikacja dokonana przez pozwanego nastąpiła rok po zakończeniu robót, skoro odbiór nastąpił w dniu 26.08. 2014 r.

Nieuzasadnione są też zarzuty oparcia ustaleń sądu na oświadczeniu strony pozwanej o zapłacie całości należności powoda. Sąd I Instancji przeprowadził bowiem dowód z przesłuchania strony, który poddał ocenie w świetle pozostałego materiału dowodowego. Twierdzenie pozwanego o braku zadłużenia wobec powoda było przejawem przekonania o słuszności rozliczenia przez niego przedstawionego. W takiej sytuacji obowiązkiem powoda było odniesienie się do tego rozliczenia, czego nie uczynił nie tylko przed procesem, ale także w trakcie postępowania. Pozwany nie stawiał się nawet w celu przesłuchania, czym sam pozbawił się możliwości zaprezentowania własnych racji i ewentualnego wykazania nieprawidłowości w wyliczeniu dokonany przez powoda. W konsekwencji nie było

podstaw do zakwestionowania rozliczenia dokonanego przez pozwanego, co uniemożliwiało wniosek o istnieniu zadłużenia po jego stronie.

Skarżący nie uzasadnił zarzutu naruszenia pozostałych przepisów postępowania wskazanych w apelacji, co uniemożliwia odniesienie się do tego zarzutu przez Sąd odwoławczy.

Wbrew sugestiom zawartym w apelacji Sąd I instancji nie stosował przepisu art. 498 k.c., odnoszącego się do potrącenia wzajemnych wierzytelności, co czyniło chybnym zarzut naruszenia tego przepisu. Zauważyć trzeba, że z adnotacji uczynionych na umowie, a dotyczących „potrącenia” materiałów inwestora wynika, że wolą obydwu stron było pomniejszenie wynagrodzenia należnego wykonawcy o koszt materiałów inwestora. Pojęcie potrącenia zostało zatem użyte w znaczeniu potocznym. Tym samym w rachubę wchodziła jedynie kompensata wierzytelności, nie zaś potrącenie w znaczeniu użytym w art. 498 k.c., które rzeczywiście wymaga złożenia oświadczenia woli przez osobę dokonującą potrącenia wzajemnych wierzytelności. W związku z tym zarzuty apelacji odnoszące się do formy tego oświadczenia pozostają bez znaczenia dla rozstrzygnięcia sporu. Ubocznie zatem tylko wskazać należy, iż wola osoby dokonującej potrącenia, zgodnie z art. 60 k.c. może zostać wyrażona przez każde zachowanie ujawniające jej wolę w sposób dostateczny, w tym także w drodze korespondencji elektronicznej. Wiadomość e-mail stanowi zaś inny środek dowodowy, o którym mowa w art. 308 i 309 k.p.c.

Apelacja nie zawiera uzasadnienia zarzutu naruszenia przepisu art. 409 k.c. odnoszącego się do instytucji bezpodstawnego wzbogacenia, co czyni ten zarzut chybnym. Odnośnie zarzutu naruszenia art. 627¹ k.c. to nie ulega wątpliwości, że został on powołany omyłkowo, o czym świadczy przytoczenie przepisu art. 627 k.c. definiującego umowę o dzieło.

Mając na uwadze powyższe okoliczności apelację oddalono na podstawie art. 385 k.p.c. O kosztach postępowania orzeczono zgodnie z art. 98 § 1 i 3 k.p.c. zasądzając na rzecz pozwanego koszty procesu obejmujące wynagrodzenie pełnomocnika ustalone w oparciu o przepisy § 2pkt 4 w zw. z § 10 ust. 1 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 roku w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz. U. z 2015 r. poz. 1800).